

...és ha! nem lettem volna **másegység** is,
csupán e mélabús, sűrű alakzat,
ez az **illető** a levegőtlen,
fől nem fogható mindenségben,
sújtó-lázító mindennapokon
– egy **csak lenni** vágyó valami –,
talán ennyi is megérte volna.

Ám idők múltán **egyre többen leszek**,
napok, szemek tükrén százsorozódva.

Ki tudhatott a számtalan elő-haló énről,
rettenthetetlen ifjúság idején?!

Megrázó és kitörölhetetlen, mint mikor
vad égzengésben szeretkezünk.
Sehol még takaró őszök,
balzsam telek,
mindig csak el menő lábnymok a hóban,
illó helyszínek, ahová
még egyszer nem vezet út.

Én e mai ködben vak költőket vélek –
mogorvák, nyugtalanok.
Mégis, minden lapomon csupa óhaj a lét:
elveszítни izgága vágyakat,
s születni, újra, naponta, meztelen!

És tűnni, mégis, **tűnni** – ragyogás a jégen.
Üzenni, búvólni: – Erre nézz, jöjj velem!

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Király László

Látó Szépirodalmi Folyóirat